

АНДИЖОН ҚИШЛОҚ ХЎЖАЛИК ИНСТИТУТИ

РЕФЕРАТ

МАВЗУ: Христианлик дини

Текширди: Х.Саттарова

Бажарди: СХМ 2/3 Хасаном Моҳидил

КУЙГАН - ЁР-2014

Христианлик дини

РЕЖА

1.Христианликнинг вужудга келиши, таълимоти, асосий манбаи.

2.Православ оқими.

3.Католик оқими

4. Протестант оқими

5.Христианликнинг Шарққа томон тарқалиши. Ҳозирги замонда

Ўзбекистонда христиан жамоалари ва уларнинг диний ҳаёти.

1.Христианликнинг вужудга келиши, таълимоти, асосий манбаи.

Христианлик жахон динларидан бири бўлиб, эрамиз 1-асрининг 2-ярмида Румо империясининг шарқий вилоятларида кўп худолик динлари ўрнига куллар ва мазлум элатларнинг дини сифатида якка худолик (монотеистик) шаклдаги тарзда шаклланган. Демак, у даставвал демократик хусусиятга эга бўлган. Шунинг учун тез, осон тарқалган. Даврлар ўтиши билан унинг бу хусусияти камайиб, ҳукмрон табақаларнинг дини бўлиб қолган.

Христианлик Фаластин ва Ўрта Ер денгизи яхудийлари динлари доирасида вужудга келган; ўнлаб йиллардан кейин эса бошқа, асосан географик жихатдан қаралганда Рим империяси билан боғлиқ ёки унинг сиёсий ва маданий таъсирида бўлган халқлар орасида тарқалган. Янги ва энг янги тарих давларида у мустамлакачилик сиёсати ва миссионерлик натижасида Европадан ташқарига ҳам тарқалган.

Христианликнинг вужудга келишида шарқ динларининг ҳам таъсири бўлган. Жумладан, мисрликларнинг Осирис ва Илиада, эронликларнинг Митра, яхудийликнинг Мусо ҳақидаги ривоятлари, охират тўғрисида хикоя қилувчи ҳар хил уйдирмалар ҳам христианлик таълимотига киритилган.

Лекин шаклланаётган христиан мафкураси асосида биринчи галда иудаизм монотеизмининг “Эски аҳд” китобига кирган барча “муқаддас ғоялар”, яъни Ерни Худо яратганлиги, ўсимлик ва ҳайвонот дунёсининг вужудга келиши, инсоннинг яратилиши, унинг тили, ахлоқи, ҳуқуқи, охират роҳатлари ҳақидаги ғоялар катта рол ўйнаган. Христос Мусо (Моисей) билан тенглаштирилган турли ривоятлар ҳам айнан кўчирилган.

1947 йили Ўлик денгиз қирғоғидаги Қумрон яқинида қадимги қўл ёзмалар топилган эди. Булар ҳукмрон жамоанинг диний таълимотлари - иудаизм ва христианлик ўртасидаги оралиқ бугунни ташкил қилганлигини кўрсатмоқда.

Шундай қилиб, христианлик Рим империясида яшаган кўпчилик элатларнинг динлари, ривоятлари, урф-одатлари асосида ташкил топган. Бу дин дастлаб қуллар, эзилган камбағалларнинг талабларини, “холоскорлик” ғояларини ўзига сингдирган дин сифатида вужудга келган. Кейинчалик унинг ижтимоий, диний структураси ўзгариши билан ҳукмрон табақалар кўлида мазлум халқларни эксплуатация қилишнинг ғоявий қуролига айланган.

Ўша даврда жамиятда юзага келган ҳукмрон доиралар билан мазлум халқлар ўртасидаги зиддиятни юмшатишга хизмат қилиши мумкин бўлган христианликдаги диний ғояларни ҳисобга олган император Константин 324 йили бу динни давлат дини деб эълон қилган. 325 йилда унинг кўрсатмаси билан Никей соборида христианларнинг 1 - йиғини бўлиб ўтган. Унда епископлар ва илоҳиётчилар христианликнинг асосий ақидаларини тасдиқлаб, черков ташкилотини такомиллашган ҳолга келтирганлар.

Шундан буён, даврлар ўтиши билан христианлик бутун Европа, Шимолий ва Жанубий Америка, Африка, Австралия қитъаларига ёйилган. Кейинчалик Марказий Осиё республикалари ҳудудларига ҳам қисман етиб келган жаҳон динидир.

Христианликнинг муқаддас диний ёзуви-Библиянинг иккинчи қисми-“Янги аҳд” бўлиб, у эраизмнинг I-II асрларида грек тилида яратилган.

Библиянинг христианлик пайдо бўлмасдан бирмунча олдин яратилган 1-қисми “Эски аҳд” деб аталиб, у иудаизмнинг муқаддас ёзуви ҳисобланади. Библиянинг иккинчи қисми - “Янги аҳд” деб аталиб, у христианликнинг муқаддас ёзуви деб ҳисобланади.

“Янги аҳд” 27 китоб (боб) дан ташкил топган. Унинг таркибига 4 та “Инжил” (Евангилие, яъни Хушхабар), хаворийларнинг (Исо шогирдлари, христианликнинг дастлабки тартиботлари) амаллари, 21 рисола ва Иоаннинг “Вахийномаси” киритилган.

Христианликнинг таълимоти бошқа жаҳон динлари каби мутлақ, абадий, ўзгармас қароматни, билимни, бениҳоя қудратнинг эгаси бўлган якка

худо ҳақидаги ғояни ўзлаштирган. Лекин улардан (ислом ва иудаизмдан) фарқи шундаки, у уч кўринишдаги якка худони ўзида мужассамлаштирганлик ақидасини яратган. Уч кўринишдаги худо ҳақидаги таълимотга биноан, худонинг ички ҳаёти сабаби ўз-ўзидан мавжуд бўлган учликдаги уч асос ёки “муқаддас учлик” бўлган - ота-худо, ўғил-худо ва муқаддас руҳнинг ўзаро муносабатидир. Ўғил Исо баён қилинган таржимаи холига кўра ота-худодан, муқаддас руҳ ҳам ота-худодан яратилган (проваслав йўналиши таълимоти), (католицизмда эса ота-худо ва ўғил-худо ҳам худодан туғилган).

Христианлик муқаддас руҳ-ота худо, бола худо ва муқаддас руҳ-уч юзли худо тўғрисидаги таълимоти, тарғиботи, ташкилотчилиги, жаннат ва дўзах, охират яъни дунёнинг гўё охири борлиги, Исонинг қайта тирилиши ҳақидаги ва бошқа ақидаларни ўз ичига олади.

Христианлик давлат дини деб эълон қилингандан сўнг, 325 йили император Константин бошчилигида Никей шаҳрида христианларнинг 1 жаҳон йиғилиши бўлган. Йиғилиш христиан динининг қонун-қоидаларини ишлаб чиққан ва худони уч шахснинг (ота худо, ўғил худо) руҳ худо, бирликда ифодаланишидир деб уқтирган. 381 йили христианларнинг Константинополда бўлиб ўтган II жаҳон йиғилишида чўқиниш ва тирилиш ҳақидаги янги ақида қабул қилинган.

Ота худо табиат, одам ва фаришталарни яратган, деб ҳисобланади. Исо ўғил худо ҳисобланган. Худонинг гавдаланиши ақидасига кўра, Исо худолигича қолган холда Марияи исмли қиздан туғилган одам ҳам бўлиб қолган. Бутга парчинланган худо Исо тортган азоблари ва ўлими билан ўзини одамларнинг гунохлари учун ота худога қурбон қилган ва шу билан гуноҳини ювган. Ушбу ақидага кўра, гўё Исо одамзодга гуноҳлардан халос бўлиш йўлини кўрсатиб берган. Исонинг тирилиши ақидаси келгусида ҳамма одамлар тирилишининг гарови, деб эълон қилинган. У тирилгандан сўнг осмонга-ота худо хузурига чиққанлиги, яъни осмонга чиқиб тушиши

(исломда меърож) ақидаси бу дунёдаги ҳаёт охиратдаги мангуликка нисбатан ҳеч нарсага арзимади, деб уқтиради.

Христианликда иймон калимаси “ягона, муқаддас собор ва опостол черкови” га ишонишни, чўқинтириш зарурлигини тан олишни, қиёматда ўликларнинг тирилишига, шундан сўнг савоб эгаларига мангу роҳат-фароғат кўриш, гуноҳкорларга доимий азоб-уқубат тортиш даври келишига ишонишни буюради.

Диний ғоялар таркиб топиши билан бир қаторда христиан ибодат маросимлари ҳам шаклланиб борган. Христиан маросимчилигининг энг муҳим элементлари сирли ибодат (таинстволар) деб юритилади. Булар қаторига чўқинтириш (сувга шўнғитиб олиш), миропомазание (чўқинтирилган кимсага хушбўй қатрон-миропа суртилгач, “муқаддас рух” нинг хузур-халовати унга ўтар эмиш); евхаристия ёки причастие (нон ва винони Исонинг танаси ва қони деб тасаввур этган ҳолда истеъмол қилиш), тавба қилиш (диндорнинг руҳоний воситасида худодан кечирим сўраши ва ўз гуноҳларини унга айтиб бериши), никоҳ, руҳонийликка фотиҳа бериш, соборлаштириш, яъни беморни муқаддаслаштирилган зайтун мойи - елега бўяш қабилар қиради.

Христианликнинг бош ибодати литургия (обедня, месса) бўлиб, у ҳар хил афсунгарликлар, музика чалиш, ашула айтиш, “муқаддас” ёзувларни ўқиш, қад букиб таъзим бажо келтириш, шам ва чироқларни ёндириш, хушбўй нарсаларни чекиш билан қўшиб олиб бориладиган диний амаллардан иборат.

“Муқаддас учлик” нинг ҳар бирини, Биби Марямни улуғлаш “худога хуш келган авлиёларга”, худо ярлақанларга ҳам сиғинишни келтириб чиқарган. Христианликда бутга чўқиниш ҳам муҳим ўринни эгаллайди. Унда пасха (Исонинг тирилиши), тариқа (ёки пятидесятница), рождество (Исонинг туғилиши) ва бошқа байрамларга катта ўрин берилган.

Христианлик шаклланиб турли мамлакатларга ёйилиши, ижтимоий ҳаётда юзага келган сиёсий, иқтисодий, маданий, маънавий силжишларга ҳам

дуч кела бошлаган. Бошқа жахон динлари каби унда ҳам турли йўналишлар, мазхаблар, секталарга бўлиниш жараёни содир бўлган.

Энг биринчи ажралиш христианликда IV-V асрларда рўй берган, яъни Исои масихни талқин қилишда фарқланадиган иккита диний-ақидавий йўналишлар-монофизилар ва несторианлар юзага келган.

Кўпчилик христианлар Исои масихни ҳам худо, ҳам одам табиатига эга деб билса, Константинополь архимандрати Евтахия таълимотининг тарафдорлари бўлган монофизилар у фақатгина худо моҳиятининг бирлигидан иборат деб ҳисоблаганлар. Константинополь патриархи Нестор карашлари тарафдори бўлган несторианлар эса у худо инсонлар ҳаёти каби яшаши учун вужудга келган одамдир, деб тарғиб қилдилар.

1054 йилга келиб христианликнинг православ ва католик черковига бўлиниши расман тан олинган. Бу бўлиниш Рим империясининг Шарқий ва Ғарбий қисмлари орасидаги феодал муносабатларнинг тафовутларини ўзида акс эттирган; Рим папаси билан Константинополь патриархи ўртасидаги жами христиан черковлари устидан яқка ҳокимлик ўрнатиш учун шиддатли курашлар билан боғлиқ бўлган. Христианликнинг алохида ва мустақил ғарбий тармоғи Рим католик черкови, яъни умумий, жахон Рим черкови деб атала бошлаган. Дунёвий ҳокимиятга тобе бўлган Шарқий христианлик грек-кефилик (грекча-бутун дунё) ёки изчил, собитқадам (ортодоксал) христианлик деб атала бошланган. Православие ва католицизм ораларида умумийлик ҳам, бир-биридан фарқланадиган жихатлари ҳам бор.

XVI асрдаги реформация жараёнида феодализм ва капитализмга қарши кенг қулоч ёзган ҳаракатлар Европадаги буржуа революцияларининг энг биринчи ифодалари эди. Католицизмдан бир неча Европа черковлари ажралиб чиқиши натижасида христианликда протестантлик ҳаракатлари вужудга келган. Бунинг доирасида лютеранлик, баптизм, англиканлик ва кальвинизм черковлари шаклланган. Ҳар бир черковнинг асосий маросимлари жихатидан ўзларига хос бўлган томонларга эга бўлиши билан

бир қаторда, булар ҳам ўз навбатида бир неча йўналишлар, мазҳаблар ва оқимларга бўлинди.

Ҳозирги замон христианлигида турли йўналиш ва оқимлар орасидаги келишмовчиликларнинг камайтирилиши бугунги кун учун хосдир. Бунга 1948 йилда ташкил топган Жаҳон черковлари кенгашининг фаолиятлари ва экуменик христианлар кўмаклашмоқда.

2. Православ оқими.

Христианликнинг Шарқий тармоғи бўлмиш православиянинг ривожланиши жараёнида 15 мустақил (автокефал) черковлари: Константинополь, Александрия, Антиохия, Қуддус, Рус, Грузия, Серб, Румин, Болгар, Кипр, Эллада, Албания, Польша, Чехословакия, Америка черковлари шаклланди.

Ўзининг аҳамиятига кўра православ дунёсида бешинчи бўлган, лекин мухлислари сони жихатидан биринчи бўлган рус православ черкови X-XI асрларда вужудга келган. Унинг пайдо бўлиши эндиgina шаклланаётган феодал муносабатларни ҳимоя қилиш учун, янги ғояга мухтож бўлган Киев давлатининг ижтимоий-сиёсий эҳтиёжларини қондириш учун керак эди. Руснинг христианлашуви дарров амалга ошган ижтимоий жараён бўлмай, бир неча аср давом этган зиддиятли тарихий ходиса эди.

Православларнинг Марказий Осиё аҳолиси орасига кириб келиши XVI-XIX асрларга тўғри келади. Аввал савдо-сотиқ, кейин бу минтақа халқларини мустамлакага айлантиришдан иборат бўлган ҳарбий ҳаракатлар жараёнида у кириб келган. 1870 йили Покровск монастири қошида миссионерлик жамияти ташкил қилинган. Жамият аъзолари маҳаллий миллатларга мансуб аҳоли орасида, гарчи жиддий натижаларга эга бўлмаган бўлса ҳам, христианлик билан боғлиқ катта тарғибот ишларини олиб борганлар. Шу мақсадда 1844 йили “Каромат кўрсатувчи Николайнинг ҳаёт йўли” номли рисолини қирғиз тилига таржима қилдилар ва чоп этдилар, махсус диний мактаблар очилди. 1872 йили Рус православ черковига қарашли Туркистон (кейинчалик Тошкент, Ўрта Осиё) епархиал бошқармалари очилди.

Тошкент ва Ўрта Осиё епархиал бошқармаси (унга 22 диний жамоа бўйсунди) ҳам мустақил жумҳуриятларда виждон эркинлиги талабларига риоя қиладиган тадбирлар ўтказмоқда, халқлар ўртасида осойишталик қарор топтириш учун ҳаракат қилмоқда.

Православиенинг ижтимоий, сиёсий қарашларини ва диндорларнинг диний онглари билан боғлиқ ҳамма ўзгаришлар уларнинг дунёқараш мавқеларини мажбуран ўзгартиришларига олиб бормайди. Зеро, русга христианлик кириб келишининг минг йиллигини тантанали тарзда байрам қилинишининг ўзи жамоатчиликнинг кенг доиралари орасида муайян таассурот қолдирди.

3. Католик оқими.

Бу христианликда энг кўп тарқалган йўналишдир. У Европа, Осиё, Африка ва Лотин Америкаси мамлакатларида тарқалган бўлиб, тахминан 800 млн. кишини ташкил қилади.

Католицизм таълимотида жаннат ва дўзахлар оралиғидаги дунё, гунохкорларнинг руҳи, жони ҳақидаги, Исои масихни бениҳоя ҳурматлаш, унинг танаси ва жонини кўкларга кўтариш соҳаларидаги диний ақидалар мавжуд.

Католицизмда Библияни шархлаш ҳуқуқи фақатгина руҳонийларга берилади; чунки улар уйланмаслик ҳақидаги диний талабга амал қиладилар. Диний ибодатлар дабдабали ва сахналаштирилган кўринишга эга; диний ўқиш, дуо, илтижолар лотин тилида олиб борилади. Православиедаги каби католицизмда ҳам фаришта, илоҳий куч, чиримайдиган мархум жасадларига сиғиниш одатлари сақланиб қолган.

Католицизм бошқа йўналишлардан фарқли ўлароқ марказлашган тизимга эга. Ватикан ана шундай марказ сифатида (майдони 44 гектар) 1924 йилдан бошлаб Папа Пий XI нинг Муссолини ҳукумати билан тузган битимига мувофиқ мустақил теократик давлат ҳисобланади. Рим Папаси черковнинг яқка раҳбари бўлиб, у Исои масихнинг ердаги ноиби ҳисобланади. 1870 йили эътиқод ва ахлоқ масалаларида унинг бенуқсонлиги ҳақидаги ақида қабул қилинди. 1978 йилда собиқ Польша кардинали Король Войтила 264-Рим папаси этиб тайинланди ва у ҳозирга қадар Иоанн Павел II номи билан бу вазифани бажармоқда.

Сон жихатдан унчалик катта бўлмаган католик жамоалари Марказий Осиёнинг айрим ҳудудларида ҳам мавжуд. Тошкентда 1990 йилда католик маркази тузилган, унинг қошида жумҳуриятимизнинг бошқа ҳудудларидан рўйхатдан ўтган католик диний жамоалари ҳам ўз фаолиятларини олиб бормоқдалар.

4 Протестант оқими

Бу ҳам христианликдаги яна бир йўналиш бўлиб, католицизм ва православиедан фарқли ўлароқ, диний қарашлар жихатидан ҳам, черковлар орасидаги муносабатлар жихатидан ҳам бир хил бўлмаган йўналишларни фақатгина келиб чиқиши жихатидан бир-бирлари билан, XVI асрдаги янгиланиш ҳаракати билан боғлиқ бўлган кўпгина диний жамоалар, черковлар, мазҳабларни юзага келтирилган.

Протестантлик умумхристианлик асослари ва қарашларини эътироф этиш билан бир қаторда, у гуноҳдан халос бўлишнинг янги усулларини илгари сурди. Исои масихнинг кишилар гуноҳини ювишга қаратилган ўзини-ўзи қурбон қилишига ишонч, динга ишонувчи барча кишиларнинг руҳоний бўлиши мумкинлигига ишонч, Библиянинг олий нуфузига ишонч орқали халос бўлиш ана шулар жумласига киради. Шундай қилиб протестантлик художўйликнинг асосий талабини динда одамнинг ташқи кўринишидан ички ҳаётига олиб ўтди ва уни ихтиёрий диний ишонч билан боғлади. Протестантчилик Библияга сиғинишнинг ўзига хос шаклини қарор топтирди. Бу билан протестант ислохотчилари дастлабки христианликнинг олий мақсадларини, юксак орзуларини қайта тиклаш, уни кейинги давр черковлари “бузишлардан” халос қилишга интилдилар.

Протестантлик диний маросимларнинг кўпчилигини бекор қилган (фақатгина лютеранликда нон ва вино билан чўқинтиришлар сақланиб қолган). Ўлганларга бағишлаб дуо ўқиш, азиз-авлиёларга сиғиниш, улар шарафига турли-туман байрамлар ўтказиш, муқаддас мурдаларга, санамларга топинишлар бекор қилинган. Ибодат уйлари ортиқча безаклардан, меҳроб, санам, хайкаллардан холи қилинган; моностирлар ва монахликдан ҳам воз кечилган, руҳонийларнинг уйланмаслик шарти бекор қилинган. Библия миллий тилларга таржима қилинди, уни шархлаш ҳар бир художўйнинг энг муҳим бурчи бўлиб қолди.

Лютеранлик, баптизм, англиканлик, калвинизмлик протестантликнинг илк шакллари бўлган. Кейинчалик “сўнгги протестантлик” умумий номи билан маълум бўлган бир қанча диний оқимлар, ташкилотлар пайдо бўлган.

Марказий Осиёда ҳам протестантлик мухлислари учрайди. Лютеран жамоалари аъзолари Қирғизистонда, Қозоғистонда ва Тожикистоннинг Жанубий томонларида, Туркменистонда, Ўзбекистонда, чунончи Сирдарё, Фарғона вилоятларида яшайдилар. Булар асосан немис миллатига мансуб бўлган диндорлардир. Тошкентдаги лютеранларга, диний тоат-ибодатларини бажаришлари учун, умумий диний эҳтиёжларини қондириш учун улар ихтиёрига 30-йилларда қурилган кирха берилган. Душанбада ана шундай диний мақсад учун диндорларнинг маблағлари ҳисобига ва кенг жамоатчиликнинг, жумладан хорижий мамлакатдагиларнинг иштирокида янги Кирха қурилган. Бу жамоада диний ҳаёт билан боғлиқ чўқинтириш, марҳумга жаноза ўқиш, балоғат ёшига етганларни диндорлар сафига қўшиш ва никоҳ ўқитиш маросимлари ўтказилади. Диний байрамлар мунтазам нишонланади, диний тарғиботлар, ваъзлар ўқилади, диний мулоқотлар ташкил қилинади.

Маълумки, динлар ва диндорлар орасидаги ўзаро ҳамфикрлик ва мулоқотлар жамият тараққий этган сари ривожланиб боради. Динлар орасидаги мулоқотлар, ҳозирги даврнинг асосий хусусиятларидан бири бўлиб, халқаро аҳамиятга эга бўлган масалага айланмоқда. Марказий Осиё диндорлари орасидаги алоқалар, муносабатларнинг янада чуқурлашуви улар раҳбарияти ва оддий диндорларнинг энг долзарб маънавий-ахлоқий муаммоларини, табиатни асраш ва уни муҳофаза қилиш, болалар ва қариялар ҳақида ғамхўрлик, тинчликни сақлаш ва хайрия ишлари, жамиятнинг демократик жараёнларига ва унинг ижтимоий, сиёсий жихатлардан ривожланишига кўмаклашишлар билан боғлиқ масалаларни хал қилишга қаратилган ҳамкорликлар асосида ривожланмоқда.

5. Христианликнинг Шарққа томон тарқалиши. Ҳозирги замонда Ўзбекистонда христиан жамоалари ва уларнинг диний ҳаёти.

XI асрнинг охирида христианликнинг Шарққа томон ҳаракати ва тарқалиши оммавий тус олди. Бу динни маҳаллий аҳоли орасида тарқатувчилар Шарқнинг айрим вилоятларига илгарироқ кириб борганлар. 280 йилдаёқ Талос (Мерке) да христиан черковлари қурилган бўлиб, Самарқандда (301 йилдан), Марвда (334 йилдан), Хиротда (430 йилдан), Хоразмда, Марида ва Марказий Осиёнинг бошқа шаҳарларида епископлик, кафедра, миссиялар, кейинчалик Самарқандда, Марвда (430 йиллар), Хиротда (558 йиллар) 6-12 епископликдан иборат диний ҳудудий жамоалар, бирлашмалар бўлган. Хуросонликлар ва суғдиёналиклар буддистлар, зардуштийлар, монийлар билан бир қаторда христианлар ҳам бўлган. Улар қорахитойлар ва сосонийларга қарам ерларда таъқиб қилинганлар.

Марказий Осиё ҳудудида ислом тарқатилган даврларда бу дин билан христианлик ўртасидаги келишмовчиликлар кескинлаша бошлаган. Бироқ, X асргача Самарқанд, Хоразм, Тошкент вилоятларида христианларнинг манзилгохлари бўлган. Хатто Беруний яшаган даврда ҳам (973-1050) Марвда православ митрополияси бўлган.

Ана шу даврларда христианлик Кавказда ҳам тарқала бошлаган; Арманистон (301 йил) ва Грузияда (318 йили) давлат динига айланган. Кавказ Албанияси ҳудудида эса (ҳозирги Озарбайжон ва Жанубий Доғистон ҳудуди) IV-VIII асрларда ёки ҳукмрон дин ҳисобланган.

Ўша даврдаги кўпдан-кўп ва бир-бирига қарши қурашаётган динлар орасидаги Шарқнинг ҳукмронлари томонидан энг кўп ҳомийлик кўрсатилган дин христианликнинг шарқий йўналиши бўлмиш несторианлик бўлган. Халиф саройларида несторианлик патриархларига бутун шарқ христианлигининг ҳомийси сифатида қаралган, патриархнинг қароргоҳи эса Константинополдан Бағдодга кўчирилган. Несторианлар христианликни

Туркистонда, амургача бўлган Шимолий ва Ғарбий Хитойда тарғиб қилганлар. Несторианликнинг Марказий Осиёдаги таянчи ва исломга қарши курашдаги маркази 1257 йилдан сўнггина ўз фаолиятини тўхтатган Самарқанд митрополияси бўлган.

Ҳозирги даврда христианлик мухлислари сони жихатидан энг кўп тарқалган (1 миллиард 400 миллион) дин бўлиб, у бир қанча мустақил черков, секта, йўналиш ва оқимларга бўлинади.

Ҳозирги мустақил Ўзбекистонда 120 дан зиёд миллат ва элат яшайди. Булар орасидаги диндорлар 15 конфессияга, яъни диний уюшмага эътикод қилади. Булар доирасида исломдан сўнг 2-ўринни христианликнинг православ оқими эгаллайди. Унинг бир неча черкови ва марказий уюшмаси, чунончи баптист, иеговист, адвентист каби секталари бор.

Ўзбекистон Конституцияси ва унга асосланиб ишлаб чиқилган виждон эркинлиги ва диний ташкилотлар тўғрисида янги тахрирда эълон қилинган қонунга асосан республикадаги барча диний уюшмалар эркин, ошкора, тенг ҳуқуқли тарзда фаолият кўрсатмоқдалар. Бу ҳуқуқ ва эркинликлар қонун бўйича кафолатланган.

Республикамиздаги барча конфессиялар орасида тотувлик. ҳамжихатлилиқ мавжуд бўлиб, ҳалқимизни тарбиялашга, тинч ва ҳавфсизликни сақлашга христианлик жамоалари ҳам салмоқли ҳисса қўшмоқдалар.